

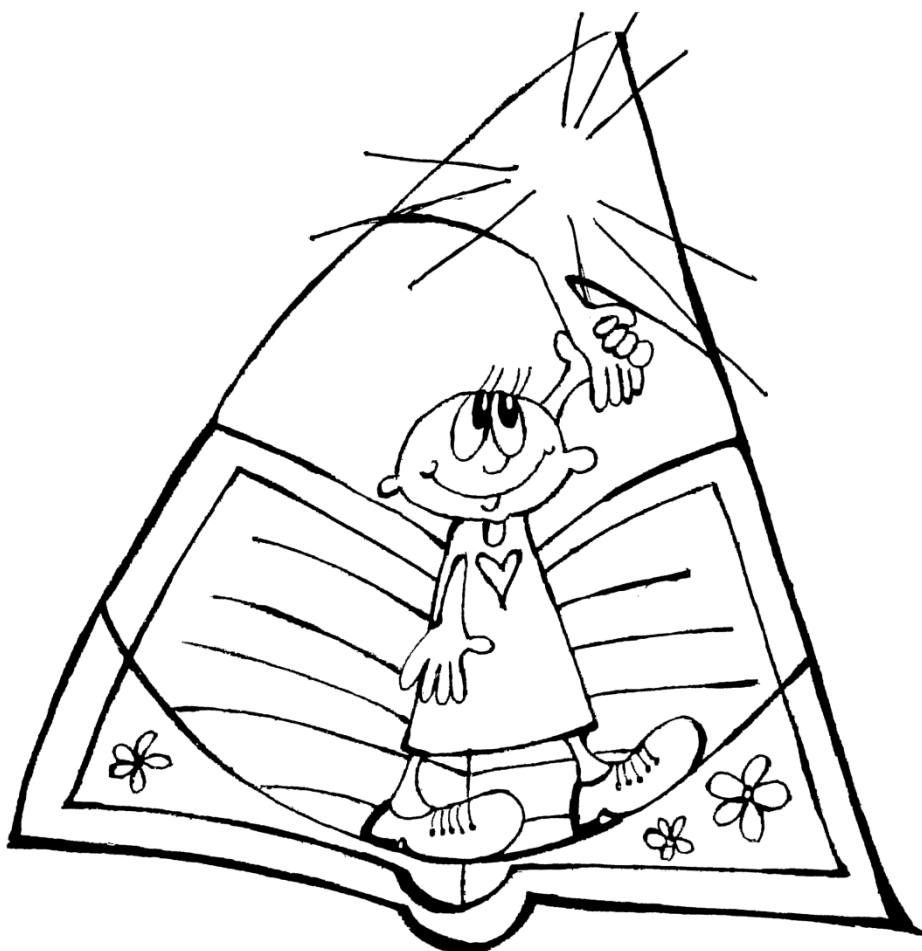
Nezávislý občasník zo života žiakov ZŠ Svätej Rodiny

Rodinkáčik

Šk. rok: 2015/2016

január 2016

ročník 11./ číslo 1

Naše aktivity v skratke...

September

- Uskutočnili sa Didaktické hry pre žiakov 1. stupňa,
- uskutočnila sa jesenná časť OŽZ pre žiakov 2. stupňa,

Október

- na sviatok Ochrany presvätej Bohorodičky bolo svätenie áut na parkovisku pred školou,
- učitelia i žiaci sa zúčastnili fatimskej soboty v Klokočove zasvätenej cirkevným školám,
- prváci boli zasvätení presvätej Bohorodičke v našej kaplnke,
- pedagogickí zamestnanci sa zúčastnili Metodického dňa škôl Gréckokatolíckej eparchie Košice v Trebišove,
- navštívil nás o. Jozef Margetta, ktorý slúžil sv. liturgiu a viedol duchovnú obnovu pre žiakov a učiteľov,

November

- žiaci 3. a 4. ročníka sa zúčastnili besedy Vesmír a Slniečna sústava,
- slávil sa s odpust ZUŠ sv. Cecílie,
- žiaci 1. stupňa navštívili bábkové divadlo v Košiciach,
- uskutočnilo sa Testovanie 5 z predmetov SJL a MAT,
- mali žiaci 2. stupňa besedu s o. Petrom Labaničom na tému Drogy,

December

- konala sa slávnostná imatrikulácia prvákov,
- uskutočnil sa netradičný deň venovaný sv. Mikulášovi. V tento deň nás navštívili duchovní otcovia z Ukrajiny a žiaci im odovzdala dve plné krabice balíčkov pre deti postihnuté vojenským konfliktom na Ukrajine.
- V kláštore sme zorganizovali akciu pečenie vianočných oblátok, zdobenie perníčkov a výroba vianočných ozdôb na vianočný trh,
- žiaci si pripravili Vianočnú akadémiu „milosrdní ako Otec“ spojenú s vianočnou benefíciou,
- slávil sme odpust Svätej Rodiny,

Január

- duchovný správca o. Juraj posvätil priestory školy svätenou vodou,
- v Trebišove sa konal Deň učiteľov katolíckych škôl v zriaďovateľskej pôsobnosti Gréckokatolíckej eparchie v Košiciach.

PÔSTNA DISCIPLÍNA A JEJ ZMYSEL

Ľudský život prebieha v neustálom rytme, v ktorom sa strieda práca a odpočinok, radosť a smútok, úsvit i súmrak života. Podobne do menlivého rytmu je zostavený aj liturgický rok. Jeho centrom je Ježiš Kristus, ktorého hlavné tajomstvá pozemského života si približujeme počas slávení liturgického roka.

Hlavný a najdôležitejší sviatok kresťanstva je Vzkriesenie Pána – Pascha. Na sviatočné prežitie tohto sviatku sa veriaci pripravujú počas

šiestich týždňov, ktoré voláme Štyridsiatnica alebo Veľký pôst. Aj keď samotný názov „veľký pôst“ pobáda k tomu, že ide len o pôst pre žalúdok, nie je to tak.

Aký má zmysel, alebo náplň toto obdobie?

Treba povedať, že čas 40 dní je určený na pamiatku 40-dňového Ježišovho pobytu na púšti, ktoré prežil v modlitbách a pôste. A tak aj pre veriacich pôst je z jednej strany protiváhou konzumného spôsobu života. Zdržiavanie sa v stredu a piatky mäsitých jedál ktorí žiadosti tela a podriaďuje ich rozumu. Tým sa však nevyčerpáva celá náplň pôstu. Z druhej strany veriaci človeka chápe pôst ako čas obrátenia – teda búrania všetkých prekážok, ktoré mu stoja v ceste k životu s Bohom. A tu popri jedení patrí aj zdržiavanie sa nadmerného hluku, televízie, leňošenia, fajčenia, prázdnych rečí atď. Ušetrený čas a často i materiálne prostriedky potom obrátený človek venuje modlitbe a praktickej bratskej láske. Z hľadiska pôstnej disciplíny platí, že prvý deň Štyridsiatnice a Veľký piatok je prísny pôst, zdržanlivosť od mliečnych a vaječných jedál a pôst (trikrát jesť a len raz do sýtosti).

Závaznosť pôstnej disciplíny je pre každého veriaceho, ktorý zavŕšil 14 rok života až po smrť. Zákon pôstu – ujmy (trikrát jesť a len raz do sýtosti) zaväzuje dospelých od 18. roku života do započatia 60. roku života. Od pôstu i od zdržanlivosti od mäsa sú oslobodení: chorí, tehotné a dojčiacie ženy, cestujúci, stravujúci sa vo verejných zariadeniach.

Po hlavných sviatkoch liturgického roka nasledujú slobodné týždne tzv. voľnice. Pripadajú od 25. 12. do 4. 1., vo veľkonočnom týždni, vo svätodušnom týždni a po nedeli Mýtnika a farizeja. V týchto týždňoch sú veriaci od zdržanlivosti od mäsa oslobodení.

Ak niekto nemôže dodržať pôstnu disciplínu z rozličných príčin, tak ju má možnosť legitímne nahradiť skutkom nábožnosti alebo skutkom lásky. To v praxi znamená, že modlitbou krížovej cesty, pôstneho molebenu, pôstnej večierne a bolestného ruženca či konkrétnou pomocou chorému alebo hmotnou pomocou viacdenným rodinám bez hriechu zadosťučinil pôstnej disciplíne.

Z úcty k Najsvätejšej Eucharistii v Cirkvi platí eucharistický pôst – jednu hodinu pred sv. prijímaním.

Často sme svedkami, že ľudia okolo nás pozerajú na pôstnu disciplínu cirkvi ako na prežitok a o pôstnom čase si myslia, že je to smutný čas. Opak je pravdou. Už z prirodzeného hľadiska nám odborníci vážne signalizujú nebezpečie, že ak sa človek nenaučí ovládať svoje prehnane žiadostivosti, nakoniec sa v nich sám utopí. Pre zdravie duše i tela je ovládanie a striedmosť vynikajúcim liekom, o ktorom vedeli už dávne generácie, len my na to stále zabúdame. A o smútku pri pôste sa vyjadril Ježiš takto: „A keď sa postíte, nebuďte zamračení ako pokrytci. Znetvorujú si tvár“... (Mt 6, 16). Správne prežívaný pôstny čas je vskutku radostným časom a jeho umením je pri ovládaní a sebazapieraní zachovať úsmev na tvári.

Ak budeme k tomuto osvedčenému prostriedku duchovného boja nadobúdať správny postoj, určite nám to pomôže na aréne nášho osobného zápasu medzi dobrom a zlom ostať silnými a zvíťaziť. A zaiste pocítíme mnohoraké dobrodenia pôstu pre zdravie tela i duše.

ThDr. Michal Hospodár

NAŠA CIRKEVNÁ ŠKOLA S NOVÝM VEDENÍM

Začiatkom septembra sa po letných prázdninách otvorili brány všetkých základných i stredných škôl v našom regióne. Mesto Sečovce je na mape cirkevných škôl zastúpené Cirkevnou spojenou školou, ktorá sídli na Kollárovej ulici č.17 a ktorej zriaďovateľom je Gréckokatolícka eparchia Košice.

V jej dvoch organizačných zložkách: Základnej škole Svätej Rodiny a Základnej umeleckej škole svätej Cecílie pracuje momentálne 38 zamestnancov a študuje 480 žiakov. Slávnostnému otvoreniu školského roka predchádzala ako zvyčajne svätá liturgia v Gréckokatolíckom chráme svätého Cyrila a Metoda, ktorú celebroidal duchovný otec Ján Ducárriadiateľ Diecézneho katechetického úradu v Košiciach. Vo svojom príhovore okrem iného poďakoval bývalému riaditeľovi školy PaedDr. Ľubomírovi Dežerickému a duchovnému správcovi školy Mgr. Štefanovi Ančočikovi za ich obetavú doterajšiu prácu a zároveň predstavil novú riaditeľku školy Mgr. Marcelu Lemešovú a nového duchovného správcu školy PaedDr. Juraja Tomáša. Zástupkyňou pre základnú školu stala sa Ing. Slávka Bukatová a zástupkyňou pre umeleckú školu stala sa Mgr. Art. Lucia Gočová. Sečovská cirkevná škola, ktorá pred rokom oslávila svoje desiate jubileum, vstupuje teda do nového školského roka s novým vedením a s odhodlaním pokračovať v nastúpenej ceste vždy pripravená dôsledne plniť kresťanskú výchovu realizovanú v súlade so zásadami, ktoré sú obsiahnuté v deklarácii GRAVISSIMUM EDUCATIONIS a vytvárať neustále dobrý vzťah s Bohom a orientovať výchovu a vzdelávanie v katolíckom duchu a v úzkej spolupráci s rodičmi detí. V duchu myšlienky - Robme toľko dobra, koľko je len možné, škola chce vytvárať stále srdečnejšie spolužitie všetkých zamestnancov i žiakov školy. Jedinej cirkevnej škole v Sečovciach a prvej cirkevnej plnoorganizovanej škole v trebišovskom okrese želáme veľa tvorivých úspechov, veľa vnímavých žiakov, ducha lásky, obetavosti a ústretovosti počas celého školského roka.

Mgr. Juraj Ostrožovič

Aj v zimnom období si radi zaspomíname na horúce leto...

KED' NEBRALI RYBY, ZABRALA ŽABA!

Zvoní! Posledné zvonenie v tomto školskom roku. Na túto chvíľu som čakal celý školský rok. Slnečné lúče predpovedali teplé leto a veľa pekných zážitkov. Skutočnosť však bola iná. Už prešiel týždeň prázdnin a ja som sa nemal s čím chváliť. Toto leto nebude stáť asi za nič. Každý deň robím to isté. Sedím za oknom a pozerám, ako prší. Takto to bežalo mesiac. Po ustavičnom daždi konečne vyšlo slnko. Veľmi som sa potešil. Konečne sa môžem ísť kúpať a vybrať sa na moju obľúbenú rybačku. S rodičmi sme zbalili všetky veci a nasadli do auta. Cesta autom bola veľmi zaujímavá. Počas jazdy sme obdivovali krásy nášho Slovenska. Videli sme niekoľko hradov, miest a riek. Prešli sme diaľnice a množstvo zákrut. Bol to pre mňa úžasný zážitok. Konečne sme došli do nášho cieľa. Keď som vystúpil z auta, bol som veľmi prekvapený. Videl som obrovskú priehradu a peknú prírodu. Bola to Domaša-raj všetkých rybárov. Už dnes som sa tešil na zajtrajší deň. Skoro ráno, keď ešte všetci spali, vybral som sa s ockom na rybačku. Dlhé hodiny nám rybky nebrali, a tak som si krátil čas kúpaním. Vo vode som videl veľa rýb, len nám sa nepodarilo žiadnu chytiť. Konečne sa večer udica pohla, no spadla do vody. Rýchlo som po nej skočil. Tešil som sa, že mám veľkú rybu. Keď bola udica z vody von, prišlo prekvapenie. Namiesto veľkej ryby som vytiahol veľkú žabu... Vôbec som z toho nebol smutný, lebo som si tento deň perfektne užil.

Alex Litavec, 8. ročník

MÔJ MALÝ ZÁZRAK NA DOVOLENKE

V lete sme boli na dovolenke v Bulharsku. Mamka mi ešte doma kúpila perfektné potápačské okuliare, z ktorých som sa veľmi tešil. Už v lietadle som si predstavoval, ako sa budem s nimi potápať a hľadať ulity, lastúry a malé kraby. Všetko bolo

perfektné: let lietadlom, ubytovanie aj počasie. Prvý deň sme sa až do neskorého večera kúpali v mori. Na druhý deň sme prišli na pláž a zistili sme, že sú veľké vlny. To ma veľmi potešilo. Nasadil som si svoje potápačské okuliare a vbehol som do mora. Prišla jedná vlna, druhá, veľmi sa mi to páčilo. Hádzal som sa do vln, až mi jedna strhla z hlavy okuliare. Darmo som ich hľadal, ale nenašiel som. More bolo rozbúrené, vlny vysoké. Prišiel som na breh a bolo mi veľmi smutno, až do plaču. Ocko povedal, že okuliare už nenájdem, že ich spodné prúdy vtiahli hlbšie do mora. Sedel som na pláži a modlil sa, aby Boh urobil zázrak a vrátil mi moje okuliare. Mamka ma utešovala, že mi kúpi nové, ale mne bolo stále do plaču, lebo som chcel naspäť tie svoje. Urobil som v piesku čarovný kruh, napísal doň nohou HELP MI, sadol som si do kruhu a stále sa modlil k Bohu a prosil ho, aby mi vrátil okuliare. Po pol hodine ma mamka s ockom vytiahli znova do mora. Ako sme tam stáli, vlny do nás narážali, zbadal som, ako sa čosi žlté mihlo pod vodou a na to mamka zvolala, že stúpila na niečo čudné a mäkké. Zohol som sa a z vody som vytiahol moje najlepšie potápačské okuliare. To bola taká radosť, ako by som vyhral milión. Odvtedy viem, že Boh ma vidí a stále mi pomáha a som mu za to veľmi vďačný.

Adam Balkovič, 5. ročník

TO BOLA DOVOLENKA!

Bol krásny slnečný deň a ja som sa nevedel dočkať, kedy konečne nastúpime do lietadla. Košické letisko bolo plné. Dovolenkári ťahali za sebou veľké kufre, deti pobehovali, všade bolo počuť vravu a smiech.

Konečne sa na tabuli rozsvietilo: BURGAS, odlet 10:40. Ocko zavelil: „Berieme kufre a ideme k check inu.“ O chvíľu v rade na vybavenie čakalo plno netrpezlivých dovolenkárov. „Cestovné pasy sú v poriadku, batožina neprekročila povolenú hmotnosť. „Nech sa páči presuňte sa do letiskovej haly, “ počul som z úst panej pri okienku. To nekonečné čakanie mi už liezlo na nervy. Keď som uvidel pristávať lietadlo, hneď mi bolo lepšie.

V lietadle som sa usalašil hneď pri okne. Mamka mi celý čas stískala ruku, lebo sa veľmi bála. Let bol úžasný, pod nami tancovali obláčiky, dokonca nám letušky rozdávali aj niečo pod zub. Lietadlom sa ozval hlas kapitána: „O necelých 10 minút pristaneme na letisku v Burgase.“ Lietadlo sa dotklo zeme a cestujúci začali tlieskať. Všetci sme prežili, aj moja mamka, ktorá sa mi zdala nejaká bledá. Keď som uvidel hotel, neveril som vlastným očiam. Predo mnou bol hotel ako z rozprávky, samé vežičky, krásne balkóny a v bazénoch sa čľapkalo plno detí. Vybali sme sa a išli sme pozrieť more. Privítalo nás rozbúrene, ale mne to vôbec nevadilo, skôr ma to potešilo, že budú veľké vlny. Trochu sme sa zoznámili s prostredím a išli sme sa navečerať. V reštaurácii kde sme jedli, bolo počuť nemčinu, bulharčinu, češtinu a samozrejme, najviac slovenčinu. Slnčné pobrežie je krásne a večer to tam žije. Do noci sme sa predierali uličkami plných ľudí, všade znela hlasná hudba, bolo tam plno atrakcií, neskutočné množstvo obchodíkov a veľa kaviarničiek. Keď som už ležal v posteli, ešte stále mi v ušiach znela hudba. Na druhý deň sme si pozreli historický Nesebar. Mesto je plné turistov. Najviac sa mi páčil prístav, kde bolo plno lodí. K hotelu sme sa dostali promenádou, ktorá mala jeden veľký nedostatok, a to ten, že široko ďaleko nebola žiadna lavička. No aj napriek tomu sa nám išlo veľmi príjemne a užili sme si krásny pohľad na celé večerné Slnčné pobrežie vo farbách blikajúcich reklám a vysvietených hotelov. Celý tento farebný svet sa odrážal v pokojných nočných vodách mora. Jednou zaujímavou atrakciou na Slnčnom pobreží boli malé trojkolky na elektrický pohon. Turisti ich využívali na presun po celom letovisku, ktoré meralo až osem kilometrov. Nemohol som odolať a aj ja som si vychutnal skoro až pretekársku jazdu na tejto skvelej mašinke. Pobyt na slnkom zaliatej pláži a v neúnavne sa valiacich vlnách však moje telo aj patrične vyčerpalo. Preto mojou obľúbenou zastávkou pri odchode z pláže bol stánok, kde predávali vynikajúci kebab, ktorý zahnal môj žraločí apetít.

Takto si predstavujem dobrú dovolenku, keď si doprajem aj to, čo si bežne doma nedoprajem.

Adam Borodáč, 8.ročník

OKTÓBER – MESIAC ÚCTY K STARŠÍM

V decembri v roku 1990 bol mesiac október vyhlásený Valným zhromaždením Organizácie spojených národov za Mesiac úcty k starším a 1. október za Medzinárodný deň starších. Podľa aktuálnych štatistík žije dnes na celom svete viac ako 600 miliónov seniorov. Na Slovensku je to vyše 900 tisíc obyvateľov vo veku 60 a viac rokov, ktorí tvoria 17 % populácie. Z toho 61% tvoria seniorky. Prognóza do budúcnosti hovorí, že do roku 2025 sa počet seniorov zdvojnásobí a virtuálne dosiahne v roku 2050 dva bilióny. Podľa demografických odhadov Európskej komisie sa za 30 rokov staneme krajinou s najväčším percentom starých ľudí na dôchodku. V takto rýchlo starnúcom svete je potrebné podporovať aktívnu účasť starších na spoločenskom dianí, využiť ich skúsenosti a poznatky.

Staroba sa nás týka. Je prirodzenou súčasťou nášho života. Práve mesiac október je Mesiacom úcty k starším a pripomína nám, aby sme si uctili seniorov a dali im najavo svoju náklonnosť.

Človek je krásny nielen vtedy, keď má pružný krok. Človek je krásny podľa múdrosti, čo zračí sa mu v oku, podľa vrások a bielych vlasov, podľa slov, keď ponára sa v hovore s deťmi do rokov, keď aj on bol mladý. Človek je krásny vtedy, keď ho ľudia majú radi, hovorí jedna ľudová múdrosť.

Jeseň, ktorej obdobím sme nedávno prechádzali, je až poeticky krásna. Nádherný čas, kedy sú stromy okolitých lesov odeté do pestrofarebných šiat a v diaľave už belejú končiare vrchov. Všetko je jasné, priehľadné a čisté. Ostré slnečné lúče prerážajú chladné závaný vetra a hladia naše tváre. Jeseň je naozaj krásna. A v jednom zo svojich mesiacov v októbri, nám pripomína jednu z najvzácnejších cností, ktorá môže byť zrodená v duši človek.

Nástup do dôchodku neznamená, že sa končí životná aktivita. Je obdivuhodné, že naše babičky a dedkovia študujú, chodia na výlety, do kina, do divadla, do internetovej kaviarne a aktívne prežívajú svoje životné

obdobie "jesene". Život treba prežiť aktívne a produktívne bez ohľadu na vek. Ak to človeku dovoľuje jeho zdravotný stav, mal by tak urobiť.

Mesiac október by mal byť pripomienkou, ako si uctiť starších občanov v našom okolí. Úcta k starším by mala byť hlavne spontánna, nenásilná a sústavná. A predovšetkým by mala byť táto úcta stála a nielen v "Mesiaci úcty k starším". Starší ľudia si ju zaslúžia. Vekom nadobudli rôzne skúsenosti, ktoré môžu odovzdávať mladším. Napokon vďačíme im za svoj život. Nezabudnime na pozdrav, ktorý je najjednoduchším prejavom ľudskej spolupatričnosti a rešpektovania iných ľudí – bez rozdielu veku.

SESTRA STAROBA

DOBRÝ DEŇ, SESTRA STAROBA!
ACH, VIDELA SOM ŤA PRICHÁDZAŤ ZDALEKA
A NEPODALA SOM TI RUKU...
MUSÍM SI ASI ZVYKNÚŤ NA TVOJU SPOLOČNOSŤ,
PRETOŽE MA UŽ NIKDY NEOPUSTÍŠ,
ZBOHOM MLADOSŤ! A NAVŽDY!
BUDEŠ ZABERAŤ STÁLE VIAC MIESTA V MOJOM ŽIVOTE,
A PRETO S PREMENOU SVOJHO SRDCA
VOLÁM TERAZ NA TEBA SO VŠETKOU ÚPRIMNOSŤOU:
"SESTRA MOJA..."
TERAZ, KED' ŤA VIDÍM ZBLÍZKA,
OBJAVUJEM TVOJ PÓVAB.
MÁŠ SKÚSENOSTI A VIEŠ VŠETKO AKO MÁ BYŤ,
DÁVAŠ VECIAM OZAJSTNÝ VÝZNAM A MILOST':
OSLOBODZUJEŠ OD STROJENOSTI, ZBYTOČNOSTI, PÝCHY
A VNÁŠAŠ MA DO PRAVDY.
MOJE TELO CHÁTRA, MOJA DUŠA JE ĽAHŠIA, ABY SA MOHLA
LEPŠIE VZNIESŤ.
SESTRA STAROBA, PRIJÍMAM ŤA A MÁM ŤA RADA,
PRETOŽE SOM VĎAKA TEBE VOĽNEJŠIA A POMALY
SA PRIBLIŽUJEM K BOHU!

Miriám Ilková, 8.ročník

ODPUSTOVÁ SLÁVNOSŤ NA CIRKEVNEJ SPOJENEJ ŠKOLE V SEČOVCIACH

23. novembra 2015 si Cirkevná spojená škola v Sečovciach, ktorú tvoria dve organizačné zložky: Základná škola Sv.Rodiny a Základná umelecká škola sv.Cecílie, pripomenula patrónku všetkých hudobníkov sv.Cecíliu, odpustovou slávnosťou.

Oslavy sa začali slávnostnou svätou liturgiou v Gréckokatolíckom chráme sv. Cyrila a Metoda v Sečovciach, ktorú celebroidal vladyka Gréckokatolíckej eparchie v Košiciach M.Chatur, za účasti riaditeľa Školského eparchiálneho úradu v Košiciach P.Oreniča, dekana Gréckokatolíckej farnosti v Sečovciach M.Pohára, duchovného správcu Cirkevnej spojenej školy v Sečovciach J.Tomáša a ďalších duchovných.

Mns.M.Chatur vo svojej slávnostnej homílii pripomenul všetkým prítomným kresťanom, aby si uvedomili, kde patria, kde je ich miesto a aké je ich poslanie na tejto zemi.

Po skončení slávnostnej liturgie sa konal v sečovskom Mestskom kultúrnom stredisku za prítomnosti primátora mesta Sečovce J.Gamráta a ďalších pozvaných hostí kultúrny program ,v ktorom vystúpili žiaci Základnej umeleckej školy sv.Cecílie a ich učitelia.

Odpustová slávnosť pokračovala slávnostným obedom, na ktorom sa riaditeľka Cirkevnej spojenej školy v Sečovciach M.Lemešová poďakovala

všetkým, ktorí sa svojou prítomnosťou i programom podieľali na vydarenom podujatí.

Mgr. Juraj Ostrožovič

PREČO NESLÁVIME HALLOWEEN, ALE SVIATOK VŠETKÝCH SVÄTÝCH

Americký Halloween si získal sympatie mnohých. U nás doma ale nemá šancu...Jednoducho nemáme chuť ani vôľu oslavovať to tajomné, čierne a tmavé, všetky tie bosorky, strigy a iné často odporné masky, ktoré v deťoch vyvolávajú viac negatívne emócie a strach, než radosť zo sviatku, ktorý k nám na Slovensko prišiel až z Ameriky.

Deti sa v noci často budia, že sa im sníva škaredý sniček a pýtajú sa, či k nám nepríde vlk z rozprávky. Ich strach si rodičia často odnesú tým, že sa v noci tlačia spolu s deťmi na jednej posteli. Nemám ani najmenšiu chuť prezliekať sa do kostýmov strašidiel a často až hnusných masiek, ktoré k tomuto sviatku nájdete v obchodoch. A pravdupovediac ani deťom sa tento sviatok nejako extra nepáči a vyvoláva v nich nepríjemné pocity. Skôr majú rady niečo príjemné, radostné, farebné a veselé.

Vlna alternatívneho duchovna

U nás na Slovensku sa 1. novembra oslavuje Sviatok všetkých svätých a na druhý deň Pamiatka zosnulých. Zároveň sa na nás z médií a obchodov valí široká propagácia sviatku Halloween, módnej vlny „alternatívneho duchovna“, kde vidíme samé tekvice, strašidlá, kostry, čarodejnice, a čo ja viem čo ešte.

Možno niekto povie, že je to smiešne. Sviatok čarodejníkov a bosoriek, ktorý k nám prišiel z USA ako oslava okultizmu, ba niekde až satanizmu (je známe, že v USA, Austrálii a inde v tú noc vykonávajú rituálne vraždy), oblečeného do folklórnej podoby, sa nekriticky prijíma.

Pre nás má Halloween negatívne posolstvo

Pre mňa je však Sviatok všetkých svätých a následná Pamiatka na zosnulých skôr sviatkom svetla než tmy, skôr sviatkom života než smrti, skôr sviatkom nádeje než strachu.

Z týchto dôvodov sme Halloween so svojím negatívnym posolstvom vyškrtli zo zoznamu sviatkov, ktoré v našej rodine slávime.

Všetkých svätých a Spomienka na všetkých verných zosnulých

Začiatkom novembra si Katolícka cirkev pripomína dva významné sviatky: 1. novembra je to slávnosť Všetkých svätých a 2. novembra Spomienka na všetkých verných zosnulých.

Cirkev od začiatku spája so slávnosťou Všetkých svätých svoju vieru na nádej na vzkriesenie. Je to deň radosti. Po vzkriesení Pána Ježiša sa nachádzame na ceste do večného mesta, kde nás očakáva blaženosť všetkých tých, ktorí boli Pánom oslávení. To má byť zmyslom slávnosti Všetkých svätých.

Veriaci, ktorý v deň Spomienky na všetkých verných zosnulých nábožne navštívi kostol alebo kaplnku a pomodlí sa Modlitbu Pána a urobí vyznanie viery (Verím v Boha), môže získať úplné odpustky, ktoré sa môžu privlastniť iba dušiam v očistci. Je potrebné splniť tri podmienky: sv. spoveď (krátko predtým alebo potom), sv. prijímanie (najlepšie v ten istý deň) a modlitba na úmysel Sv. otca (stačí Otče náš, Zdravas a Sláva). Okrem toho ako vo všeobecnosti treba vylúčiť akúkoľvek pripútanosť k hriechu aj k všednému. Tieto odpustky možno získať od poludnia predchádzajúceho dňa až do polnoci určeného dňa. Veriaci, ktorý nábožne navštívi cintorín a aspoň myslou sa pomodlí za zosnulých, môže získať odpustky, ktoré sa môžu privlastniť iba dušiam v očistci, raz denne od 1. novembra do 8. novembra.

Sidónia Balkovičová, 9.ročník

MOJE VIANOCE

Hovorí sa, že Vianoce patria k najkrajším sviatkom v roku. Myslím si, že je to naozaj tak. Na svete je veľa ľudí, ktorí sú vystresovaní a mrzutí. No na Vianoce akoby sa každý človek zmenil k lepšiemu. Každý je plný očakávania z príchodu malého Ježiška. Inú atmosféru vnímam už od začiatku Filipovky. Každým týždňom, čím viac sa narodenie Ježiška blíži, tým viac je všetko okolo nás krajšie. Pre rímskokatolíckych veriacich je to práve zapálenie prvej sviečky na adventnom venci, ktoré signalizuje

príchod Spasiteľa. Mamy chystajú prvé medovníčky či iné dobroty, v kuchyni cítiť vône, ktoré v iné obdobie cez rok by sme ťažko hľadali v našich kuchyniach. Každý si zdobí domy a jagavý rozsvietený stromček je samozrejmosťou asi v každej domácnosti. Snažíme sa stíšiť, nájsť stratený pokoj. **Vianoce sú časom zastavenia, ticha a lásky.** Časom, keď sa hluk, ruch, nepokoj a nervozita menia na príjemné ticho. Na Štedrý deň ideme do cerkvi na večereň s liturgiou sv. Bazila Veľkého, A keď sa vrátíme a skončia sa aj posledne prípravy ,približne o šiestej hodine sadáme k štedrovečernému stolu. Všade vôkol nás už rozvoniava vôňa jedál a kapustnice. Plamienok vianočnej sviečky, vôňa medu, oblátok a cesnaku vytvára neopakovateľné chvíle. Pomodlíme sa, zaspomíname na tých, ktorí už nie sú medzi nami, ocko prečíta stať zo sv. písma o tom, ako to bolo s narodením Ježiška. Po prípitku si pochutnáme na vianočnej kapustnici, rybe so zemiakovým šalátom či tvarohových a makových guľatých opekancoch. Každý z nás detí sa už teší na to ,čo nájde pod stromčekom . Zvyčajne je tam aj nejaká spoločenská hra, ktorú si potom spolu zahráme a znova ideme do cerkvi, no tentokrát na Povečerie.

Je dôležité si uvedomiť, že čaro Vianoc je ukryté v každom z nás a ako sa spieva v jednej náboženskej piesni: „Vianoce sú, keď napadne prvý sneh, Vianoce sú, keď nemáš hriech, Vianoce sú, keď si šťastný a nie sám, Vianoce sú, keď napĺňaš Boží plán.“ A to nie len v čas vianočný...

Patrik Jurko ,7.ročník

MOJE VIANOČNÉ PRÁZDNINY

Vianoce majú čaro zimnej rozprávky, ktorá sa deje každý rok 24. decembra, keď sa z neba znášajú biele vločky, ktoré zdobia nielen polia, lúky či stromy do dlhého bieleho kabáta, ale aj strechy domov, budov v podobe ľadových cencúľov.

K zimným prázdninám patria aj snehuliaci, pripomínajúci snežných

človečikov. Aj ranné mráziky, ktoré nás štípu na tvári. Každý jeden žiak sa aspoň v kútiku svojej duše teší na vianočné prázdniny, ktoré nás obklopujú perfektnou vianočnou atmosférou, ktorá vyčarí ľuďom úsmev na tvári. Cez vianočné prázdniny sa snažíme oddychovať a užívať si čaro Vianoc. Usmievame sa na seba viac ako v iných obdobiach roku. Sme k sebe zrazu láskavejší, tolerantnejší, milší i ohľaduplnejší. Mestá sú naplnené láskou a porozumením. Svet sa zdá byť veselší. Navôkol sú samé farebné svetielka, nápisy s názvom " Veselé Vianoce ". V dedine sa ozdobuje veľký vianočný stromček, na ktorý padajú snehové vločky. V detských očiach vidíme nadšenie, to je pohľad na nezaplatenie. Okrem toho, že Vianoce sú najkrajším sviatkom, slávia ho všade po svete. Niekde nemajú tie pravé biele Vianoce, ani nie také štedré ako my, ale tešia sa rovnako ako my. Ale hlavný dôvod, pre ktorý slávime Vianoce, je ten, že pred vyše dvetisíc rokmi sa narodil náš Spasiteľ. Narodil sa preto, aby zachránil svet a naučil nás žiť tým pravým životom viery. Ježiš Kristus bol jediný človek, ktorému môžeme ďakovať za to, že nás oslobodil od smrteľných hriechov a my, aby sme si ho uctili, oslavujeme jeho narodenie. Preto je tento sviatok výnimočný. Vianoce sú vtedy pravé, ak je wi-fi vypnuté, keď sme pri svojich blízkych a radujeme sa spoločne. Tie prechádzky vonku so šalom, obdivovanie čarovných vločiek padajúcich na vás, to sa deje každý decembrový vianočný čas. Štedrý deň sa podobá každý rok na tú najkrajšiu rozprávku. Celý deň počúvame vianočné koledy, všetci sme k sebe milí. Na vianočný stôl sa chystajú dobroty, babka s dedkom k nám chodievajú každý rok. Sme plní očakávania z príchodu malého Ježiška. O šiestej hodine večer sadáme k štedrovečernému stolu. Všade vôkol nás už rozvoniava vôňa jedál, hlavne kapustnice.

Plamienok vianočnej sviečky, vôňa medu, oblátok a cesnaku vytvára neopakovateľné chvíle. Ožívajú staré tradície. Za oblokmi sa už jagajú svetielka na vianočných stromčekoch. To je nádhera, to sú Vianoce!

Natália Gasperová, 7. ročník

A NAKONIEC DAL BOH SEBA SAMÉHO Z LÁSKY K ĽUDOM

MIŠO

Mišo bol handrový macko. Chodidlá mal z červeného zamatu, dva gombíky namiesto očí a ňufák vyšitý vlnou. Patril jednému náladovému dievčatku, ktoré ho raz zahŕňalo svojou láskou, a inokedy ho zlostne hodilo na zem a ťahalo ho za jemné látkové ušká.

Mišo preto jedného dňa urobil najväčšie rozhodnutie svojho života-utečie. Využil zmätok pred Vianocami, pretisol sa cez dvere a dostal sa na slobodu. Cupkal po snehu a bol šťastný ako nikdy predtým. Na každom kroku objavoval nevidané veci: stromy, chrobáčky, vtákov, hviezdy. Mišo vyvaľoval oči. Všetko bolo také neuveriteľne krásne. Nastal večer, keď svätý Mikuláš roznášal svoje dary. Mišo začul svišťanie. Bol to cválajúci sob, ktorý za sebou ťahal sane naložené pestrofarebnými balíčkami. Sob zbadal macka. Zastavil sa a láskavo mu porozprával, že zastupuje Mikuláša, ktorý je už veľmi starý a slabý a nemohol sa vydať na takú dlhú cestu. Sob ponúkol Miša, aby si vysadol na sane.

Nádherná noc

A tak Mišo sprevádzal soba po mestách i krajinách na zázračných saniach svätého Mikuláša. A bol to práve on, kto vložil do každého komína drobnú hračku alebo balíček so sladkosťami. Bavilo ho to, mal veľkú radosť. Keby bol zostal len malou hračkou, takúto noc by nikdy nezažil. Dorazili k poslednému domu. Bola to biedna chatrč na kraji lesa. Mišo zašmátral labkou vo veľkom vreci, pátral hľadal, ale už v ňom nič nenašiel!

„Sob, hej, sob! Vo vreci už nič nie je!“

„Och!“ zastonal sob.

V chatrči býval chorý chlapček. Keď sa ráno zobudí, v topánke nič nenájde. Sob sa zahľadel na Miša peknými tmavými očami.

Nato Mišo vzdychol, objal pohľadom celú krajinu, po ktorej by sa bol tak rád túlal, vstal a krôčik za krôčikom išiel urobiť dobrý skutok. Vošiel do chatrče, schúlil sa do topánok a čakal na ráno.

Rozhovor:

V sérii rozhovorov v našom Rodinkáčiku pokračujeme. Tentoraz sme sa pýtali našej novej pani riaditeľky, o. Juraja – duchovného správcu a sr. Naukrácie.

Mgr. Marcela Lemešová – riaditeľka školy

1. Ako malá ste chceli byť učiteľkou hudby alebo ste snívali o inej profesii ?

Celú základnú školu som veľmi chcela byť zdravotnou sestrou. Keď som bola siedmačka, ocko mi tragicky zahynul a kvôli mamke som zostala v blízkosti bydliska, aby som nemusela byť na internáte. Nastúpila som na Strednú ekonomickú školu do Vranova n. T.. Za socializmu nebolo možné, aby veriaci študoval na pedagogickej fakulte, tak ma to ani „nenapadlo“. V maturitnom ročníku 1989/1990 prebehla revolúcia a ja som si dala prihlášku na Pedagogickú fakultu do Prešova na odbor hudobná výchova – pedagogika, čo ma stále bavilo. V dedine sme mali spoločenstvo, kde sme sa stretávali na mládežníckych liturgiách, spievali, modlili sme sa, chodili na výlety. Spoločenstvo mi dávalo veľkú oporu, a teraz vidiac mladých ľudí, niekedy ich aj ľutujem, že nemajú možnosť zažívať takú blízkosť v kruhu veriacich rovesníkov. Vnútorne po tom veľmi túžim, aby sa naša škola stala takýmto spoločenstvom.

2. Na aké hudobné nástroje viete hrať a ktorý sa vám páči najviac ?

Študovala som klavír, na keyborde a gitare som samouk. Ak budem mať viac času, naučím sa hrať na husliach.

3. Ako dlho sa vám zvykalo alebo ešte zvyká na našu školu ?

Zvykla som si veľmi rýchlo. Mám prácu, ktorú mám veľmi rada. Vážim si každé jedno dieťa, lebo VY ste budúcnosť. Rastú z vás noví právnicki, lekári, zubári, murári, vodári, kuchári, kozmetičky, zdravotné sestry, kňazi, umelci a už teraz sa teším, že o vás budem počuť dobré správy.

4. Aký máte vzťah k deťom ?

To nech posúdia deti, žiaci. Myslím si, že dobrý.

5. Čo rada robíte a ako trávite svoj voľný čas ?

Keďže mám menšie deti, všetok čas je niekde spolu strávený. Škola, príprava na vyučovanie, chrám – liturgie.

Večer si rada vylúštim krížovku, prípadne čítam encyklopédie, alebo surfujem po internete.

6. Ak by ste si mali vybrať krajinu, ktorú chcete navštíviť alebo aj možnosť žiť v nej, ktorá by to bola ?

Mám skúsenosť so životom mimo Slovenska, boli sme 5 rokov na misiách na Ukrajine. Dá sa zvyknúť všade, za dverami domácnosti som mala stále Slovensko. Myslím, že nemám problém aklimatizovať sa. Dôležité je byť s ľuďmi, ktorých máme radi, s rodinou.

7. Vyrastali ste na dedine alebo v meste a ktorý život preferujete ?

Vyrastala som na dedine, v Sačurove. Mala som tam veľa kamarátok, trávili sme spoločne čas vonku pri hrách, v zime na sánkovačke „za koľajou“, korčuľovanie na „Olke“, v lete sme dlho do noci hrali cez bránku volejbal. Myslím, že v súčasnosti sa už aj na dedine viac ľudia uzatvárajú, tak sa ten život začína podobať životu v meste, ktoré však ponúka viac kultúrneho vyžitia. Všetko má svoje klady a zápory. Jednoznačne preferujem život v rodinnom dome, a to je jedno, či na dedine alebo v meste.

8. Aká je vaša obľúbená farba, jedlo, ročné obdobie a typ hudby?

Mám veľmi rada žltú a zelenú. Jedlo? Zjem všetko, čo nezje mňa ☺, ale uprednostňujem mäso. Ročné obdobie – jeseň /babie leto/. Hudba – zmysluplné pesničky, gospel, opera.

9. Ktorý predmet ste mali v škole najradšej a ktorý ste neznášali?

Najradšej som mala vždy matematiku a na strednej som neznášala ekonomické cvičenia.

10. Prečo ste sa stali riaditeľkou?

Ponúkla som sa do služby Pánovi. A On to chcel. Svoj život nevlastníme. Dnes sme tu a zajtra zasa tam a o rok nás už nebude. Veľmi by som chcela, aby sa škola vzchopila, nabrala smer, zvýšili sa počty žiakov v triedach, vytvorilo sa spoločenstvo žiakov aj pedagógov. Chcela by som, aby ste mali všetci ku mne blízko. Aj učitelia, aj žiaci.

11. Ako nová riaditeľka určite chcete niečo odkázať svojim žiakom.

Žiakov povzbudzujem, aby zmysluplne využívali čas, ktorý majú. Získavajte poznatky, ale rozvíjajte aj talenty ducha, budujte si dobré priateľstvá, nedajte sa využívať a nebojte sa vzdorovať zlu a povedať svoj názor. Buďte Bohu na slávu, rodičom na radosť a spoločnosti na osoh.

Prajem vám, aby sa vám darilo a aby z vás vyrástli dobrí ľudia so zmyslom pre obetu.

Za rozhovor ďakuje Patrik Kolesár, 9. ročník

PaedDr. Juraj Tomáš – duchovný správca

1. Aké boli vaše pocity, keď ste boli poverený funkciou duchovného správcu našej školy ?

Prekvapilo ma to. Nepočítal som s tým, keďže okrem duchovnej správy školy a farnosti, ktorú spravujem, pracujem ešte v komisii pre rodinu a mám na starosti prolife akcie nadeparchiálneho charakteru.

2. Aké bolo vaše detstvo a čo vám z neho teraz najviac chýba ?

Veľmi pestré. Pretože pochádzam z kňazskej rodiny, veľa sme sa sťahovali. Z detstva mi najviac chýba voľný čas, ktorý sme ako deti trávili vonku a veľmi aktívne, na rozdiel od súčasných detí, ktoré dokážu tráviť celé hodiny zatvorení v izbe pri počítači.

3. Čím ste chceli byť ešte predtým, než ste sa rozhodli stať sa kňazom ?

Tlmočníkom alebo učiteľom.

4. Čo vás viedlo k tomu, aby ste sa stali kňazom ?

V prvom rade osobná viera a tiež dobrý príklad viacerých kňazov.

5. Čo by podľa vás mala škola spraviť, aby mala viac žiakov ?

Podľa mňa by sa mala snažiť vymyslieť niečo originálne a atraktívne, čo neponúkajú iné školy a čo by dokázalo osloviť čo najviac rodičov, aby sa rozhodli dať svoje deti na našu školu.

6. Kde nachádzate inšpirácie pre svoje kázne ?

Inšpirácie nachádzam rozjímaním Božieho slova. Veľmi rád chodím do prírody a tam v tichu premýšľam. Inšpirácie nachádzam aj v teologickej literatúre. Okrem toho si všímam aktuálne dianie vo svete, najmä čo sa týka hodnôt života, čo zvyknem tiež využívať pri tvorbe homílií.

7. O čom najradšej kázate ?

O Eucharistii a o dôležitosti Božieho slova.

8. Aké sú vaše doterajšie úspechy ?

Kňazstvo by nemalo byť o pozemských úspechoch. Teší ma, keď farnosť, ktorá mi je zverená, duchovne prekvitá. Keď ľudia prichádzajú do chrámu a pristupujú k sviatostiam, a keď sa snažia medzi sebou dobre vychádzať. Som rád, že som členom komisie, ktorá pripravovala obidva Národné pochody za život. A teda, keď uvažujeme o úspechoch, za veľký úspech, nie osobný, ale úspech Cirkvi na Slovensku, považujem Národné pochody za život, ktoré sa konali v Košiciach a v Bratislave.

9. Ktoré krajiny ste už navštívili a ktoré by ste ešte chceli navštíviť ?

Navštívil som všetky susedné krajiny Slovenska, teda Poľsko, Česko, Rakúsko, Maďarsko a Ukrajinu, okrem toho Nemecko, Francúzsko, Taliansko, Slovinsko, Chorvátsko, Bosnu a Hercegovinu a Rumunsko. Chcel by som navštíviť Izrael, Veľkú Britániu a Spojené štáty americké.

10. Čo by ste chceli odkázať žiakom a učiteľom našej školy ?

To, čo zvyknem často zdôrazňovať ako duch. správca, aby sme sa všetci snažili čo najvernejšie žiť svoj život podľa sv. Evanjelia.

11. Čo by ste chceli dokázať vo svojom živote ?

To, čo je najpodstatnejšie – dosiahnuť spásu.

Za rozhovor ďakuje Damián Korpesio, 9.ročník

sr. Mgr. Anna Naukrácia Zavačká, OSBM

1. Prezraďte našim čitateľom niečo o sebe.

Som vďačná Pánu Bohu za všetko, čo mi dáva každý deň. Každý nový deň je pre mňa nová milosť poznávať a oslavovať Boha. Ďakujem za dar života a povolanie do jeho služby. Narodila som sa v peknej obci pod Tatrami v Ľubici. Mám 3 súrodencov. Moji dobrí rodičia zomreli len nedávno a tiež sestra Mária. Mám brata kňaza Janka a sestričku Helenku, ktorí sú mi stále na pomoci, zvlášť svojimi modlitbami.

2. Porozprávajte nám o svojom najväčšom doterajšom zážitku.

Počas môjho rehoľného života mám mnoho pekných zážitkov, pretože som mala možnosť vo svojom poslaní v Ríme v Generálne Rade navštíviť naše spolusestry po celom svete. V Ríme som bola častejšie a mala som možnosť stretnúť sa so Svätým Otcem Jánom Pavlom II., a to na osobnej audiencii, na sv. omšiach i vatikánskych záhradách. Pri jednom stretnutí vo vatikánskych záhradách má Svätý Otec Ján Pavol II. oslovil: „Už sestra zas je tu?“ Obdivovala som Jeho pamäť, pretože sa stretával s takým množstvom ľudí a pamätal aj na mňa, že sme niekedy už boli spolu.

3. Ako ste sa dostali k viere a k Bohu?

Vieru v Boha som prijala už pri sv. krste a vyrastala som v dobrej veriacej, kresťanskej rodine. Nehovorilo sa u nás veľa o Pánu Bohu, ale náš život bol zakotvený v Bohu a žili sme podľa Božích prikázaní s láskou. Videla som príklad v rodičoch – napr. otec, aj keď bol veľmi unavený, večer vždy na kolenách sa pomodlil.

4. *Prečo ste sa rozhodli stať rehoľnou sestrou?*

Sám Pán Boh ma povolal do tejto Jeho služby. Je to veľká milosť a nezaslúžený dar Boží. Na toto Jeho pozvanie som nikdy neodporovala a tiež nedávala som si otázky- prečo práve ja. Keď som navštívila komunitu našich sestier na Morave, lebo v tom čase sestričky nemohli pôsobiť na Slovensku, komunistický režim im to nedovoľoval, najviac sa mi páčil ich veselý spoločný život, modlitby. A tak som sa rozhodla už ako 16- ročná, že vstúpim do tohto Rádu a budem rehoľnou sestrou, aby som slúžila Pánu Bohu a všetkým, ktorí to budú potrebovať.

5. *Ako sa Vám páči na našej škole a čo vás u nás najviac prekvapilo?*

Práca v škole medzi deťmi sa mi stále veľmi páči. Mám rada deti a chcem sa im venovať, aby ony poznávali Pána Boha a mali ho rady. Pán Ježiš povedal „Nechajte maličkých prísť ku mne, lebo ich je Nebeské Kráľovstvo“. V tejto škole ma nič neprekvapilo, pretože som už učila v Cirkevnej škole sv. Jána Krstiteľa v Trebišove a nenašla som tu niečo iné a zvláštne.

6. *Ako ste sa dostali do kláštora v Sečovciach?*

Do Sečoviec som prišla v roku 1991 po nežnej revolúcii z Česka. Potom som pracovala v Bratislave, v Ríme, vo Vranove nad Topľou a teraz znova som v Sečovciach, aby som učila na tejto škole.

7. *Sestra Naukracia, mali ste niekedy svoju lásku a vedeli by ste povedať niečo o tom?*

Nemala som zvláštnu lásku, ale v škole som mala dobrých spolužiakov, ktorých som mala rada, a to mi stačilo. Ako som už spomínala, keď som mala 16 rokov rozhodla som sa pre rehoľný život, tak som si nehládala zvláštnych priateľov.

8. *A na záver, aké posolstvo chcete odkázať nám, mladej generácii?*

Mojím najväčším posolstvom pre všetkých je: Buďte dobrými, majte veľkú lásku k Bohu i k blíznym, pretože to má najväčšiu cenu pre váš život terajší a hlavne večný. Ak cítite, že vás Pán povoláva do svojej služby, nikdy mu na toto pozvanie neodpovedzte negatívne. Lebo slúžiť Pánu Bohu sa oplatí.

160. VÝROČIE ÚMRTIA ĽUDOVÍTA ŠTÚRA

Štúr bol politikom, buditeľom, básnikom, novinárom, redaktorom, jazykovedcom a pedagógom.

V sobotu 28. októbra 2015 uplynulo 200 rokov od narodenia Ľudovíta Štúra, a to bol aj rozhodujúci fakt, že minulý rok bol našimi oficiálnymi štátnymi orgánmi i národnými kultúrnymi inštitúciami vyhlásený za Rok Ľudovíta Štúra. 12. januára uplynulo 160 rokov od jeho úmrtia po tragickej udalosti.

O nešťastnom zranení Ľudovíta Štúra v modranskom chotári v sobotu 22. decembra 1855 počas zimnej vychádzky a malej predvianočnej poľovačky na zajace máme presné informácie.

O tragickej udalosti vieme priamo od Ľudovíta Štúra. Medzi vianočnými sviatkami roku 1855, ešte netušiac, že leží na smrteľnej posteli, svojmu najmladšiemu bratovi Jankovi povedal toto: „*Janko môj, čo by k tomu všetko bolo treba, aby sa to stalo v okamžení, čo by dlaňou plesol. (...) Vtom - strelu sám ani nepočujúc, domnieval som sa, nemôžuc vstať, že som si nohu zlomil alebo vytkol, ale pohnúc telom v protivnom*

smere, videl som vypálený kabát a krv. Tak som zvedel, že som sa postrielal.“ Brat Janko si to zapamätal prakticky doslova, a tak si to neskôr aj zapísal. Toto svedectvo, ktoré sa zachovalo v jeho pozostalosti, potom vyšlo v 10. ročníku Sborníka Matice slovenskej - pre jazykozpyt, národopis a literárnu históriu v roku 1932.

V matrike modranských zosnulých je udalosť zapísaná takto: „Dne 22. decembra 1855 na polovce príkopu jakousi preskočiti chťeje, padl a v pádu ručnici tak nejak nešťastně podtrhl, že mu vypálila a stehenní kost prostřelila, následkem čehož ve velkých bolestech a mnohém krvácení výšeuvedeného dne pokojne skonál.“

No a svedok najpovolanejší, spisovateľ Ján Kalinčiak, na plecía ktorého o dva týždne neskôr doľahla organizačná i finančná ťarcha Štúrovho pohrebu, časť nešťastnej udalosti vo vlastnom životopise popísal takto: „*Ľudia sa pozerali smerom k Dolnému námestiu, odkiaľ bolo počuť hrkot približujúceho sa rebrináka. 'Už ho vezú!' Pohl som sa k Emresovcom. Medzitým voz dorazil k domu. Niekoľkí chlapi opatrne odniesli Ľudovíta do domu. Bol som už blízko. Zazrel som mu tvár strhanú bolesťou. Na chvíľu otvoril oči a niečo povedal. Žije! Bly slo mi hlavou. (...) Pomaly som sa spamätával z prvého ustrnutia. Skladal som si útržky rozhovorov. Chlapec, čo mu robil honca, podrobne rozprával, ako sa to stalo. Preskakoval priekopu medzi vinohradmi a roľami...“*

Na Štúrovu žiadosť, vyslovenú v prvých minútach po uložení do postele, Kalinčiak napísal list jeho bratovi Jankovi do Bánoviec nad Bebravou: „*Braček môj Janko! Smutnú novinu nakrátko. (...) Jeho bolesť a útrapy sú hrozné. Kričí pri každom pohnutí, ba i keď sa nepohýna, bo muskuly samy od seba sa trhajú. Píšem Ti akokoľvek. Zajtra idem sám do Prešporka po lekárov - ktovie, či niečo pomôžu? Odpusť. Moja duša strápenejšia ako Tvoja. Ak možno, pošli len sestru. Tvoj Janko Kalinčiak. P.S.: Ak sestra príde, nech nepovie, že som jeho stav takým nebezpečným byť udal, to jest, ak Ľudovít do tých čias dožije.“* Ľudovít Štúr zomrel 12. januára 1856. Pochovaný je na cintoríne v Modre.

VIANOCE SA SKONČILI, ČO TERAZ?

Sviatkom Kristovho krstu sa v katolíckej cirkvi skončilo vianočné obdobie. Zvyčajne býva tým najkratším v roku, avšak počas neho slávime jedny z najdôležitejších udalostí Ježišovho života. A keď sme teraz vyhodili stromčeky a figúrky z betlehema odložili do krabice, čo bude ďalej?

Z liturgického pohľadu by odpoveď bola celkom jednoduchá: po vianočnom období nasleduje prvá časť tzv. cezročného obdobia (ktoré má spolu 34 nediel a je charakteristické zelenou liturgickou farbou) - až do začiatku pôstneho obdobia, čo bude v tomto roku 10.februára na Popolcovú stredu.

Skôr tu však ide o to, či tá vianočná atmosféra vyrchá, či ju odložíme do krabice alebo hodíme kdesi ku kontajnerom spolu so stromčekom. Ak sú totiž Vianoce práve o stromčeku a darčekom, potom to tak naozaj dopadne.

Ale keď pôjdeme trochu hlbšie, ak si uvedomíme skutočnú náplň týchto sviatkov, tak pre nás koniec vianočného obdobia nebude znamenať akýsi smútok či nostalgiu za koledami alebo medovníkmi. Kristus, ktorého narodenie sme slávili, je stále živý a zostáva tu medzi nami. Môžeme sa s ním stretávať aj naďalej. Môžeme k nemu prísť, odložiť svoje ťažkosti a problémy, načerpať silu, poprosiť o milosti a pomoc. Ježiš tu nie je len počas Vianoc, je tu pre nás a s nami stále, ak sme ochotní prijať ho s čistým srdcom. Pre Vianoce je tiež charakteristická štedrosť: robia sa najrôznejšie zbierky, rozdáva sa polievka, organizujú sa štedré večere pre opustených... Ale toto by po skončení vianočného obdobia tiež nemalo prestať. Vyhodený stromček nemôže znamenať koniec dobročinnosti, betlehemové figúrky v krabici nemôžu znamenať, že nechám zavreté svoje srdce pre potreby ľudí v núdzi. A tak, hoci sa Vianoce skončili, žime s ich pozitívnym odkazom v srdci aj naďalej.

ŠKOLSKÝ KARNEVAL 2016 V RÉŽII NÁS- DEVIATAKOV

Každý rok je na našej škole zvykom, že deviataci organizujú karneval a ples pre žiakov, učiteľov a pracovníkov našej školy. Tento rok táto "bojová" úloha padla na nás, deviatakov. Spočiatku sme boli proti a chceli sme ako prví karneval zrušiť. Ale ako plynul čas, vzbopili sme sa a začali sme plánovať. Prvou a dôležitou úlohou bolo vybrať miestnosť, v ktorej tú obrovskú oslavu usporiadame. Voľba padla na spoločenskú miestnosť susednej strednej školy. S tým nám pomohla pani zástupkyňa Bukatová. Keď už bola miestnosť rezervovaná, začali sme s prípravou programu. Najťažšie bolo vybrať vhodné súťaže. Potom prišla na rad hudba, ktorú sme chceli púšťať a nakoniec sme rozmýšľali o občerstvení, ktoré naaranžujeme na stoly. V predstavách sme si vymýšľali výzdobu a posledná dôležitá súčasť bola tombola. Niekoľko dní pred karnevalom sme chodili po obchodoch a rôznych spoločnostiach, zháňali sme rôzne dary, ktorými by nám sponzori mohli prispieť do tomboly. Keď sme už mali maličkosti, ktoré by žiakov potešili, a mali vyzbieranú dostatočnú čiastku peňazí, poprosili sme pani riaditeľku, či by s nami nešla nakúpiť nejaké občerstvenie a poprípade ešte nejakú výzdobu. Deň pred karnevalom sme sa rozdelili na nákupy. Ja a moji dvaja spolužiaci, Ján a Patrik, sme šli nakupovať do Trebišova. Takýto veľký nákup som ešte nikdy nerobil a bol to pre mňa zážitok. A hneď, ako sme sa vrátili do školy, šli sme už celá trieda prichystať výzdobu, stoly a technické veci, ako napríklad zapojiť reproduktory, prichystať rôznu elektroniku a podobne. Po posledných úpravách sme sa spokojní rozišli domov. Na ďalší deň sa rozdávali výpisy vysvedčení za prvý polrok. Pán učiteľ Ostrožovič zhodnotil 1. polrok a už sme sa všetci rýchlo ponáhľali do sály, aby sme stihli ešte doladiť posledné, kým neprídu učelia a žiaci. Pomaly poprichádzali všetci hostia a mohli sme začať. Damián a Sidónia začali príhovorom, potom som ja a Miroslav priniesli stuhu a vyzvali sme pani riaditeľku, aby oficiálne otvorila karneval a ples prestrihnutím stuhu. Po oficiálnom otvorení sa to mohlo začať. Náš DJ bol Patrik, Sidónia a Damián boli hlavní moderátori, ja a Ján sme boli hlavní technici a pripravovali sme rôzne súťaže, Anna

a Miro boli naši čašníci, nosili občerstvenie, ak sa na niektorom stole minulo a starali sa o potreby hostí. Erik a Samuel boli taká naša záloha , zbehli do školy, keď sme niečo súrne potrebovali. Karneval prebiehal s rôznymi súťažami, tancami, tombolou a podobne. Súťaž za najkrajšiu masku vyhrala za prvý ročník maska Sv. Martina v podaní Jakuba Novotného, za druhý ročník maska Sv. Rity, za ktorou sa bola ukrytá Emka Ančočíková, za tretí ročník vyhral Denis Doboš a jeho Ján Pavol II. a za štvrtý ročník maska rytiera, ktorého stvárnil Michal Sabo. Súťaž o najlepších učiteľov vyhrala pani učiteľka Dežerická a pán učiteľ Dežerický. Kráľom plesu sa stal Alex Berzati, žiak 6.ročníka a kráľovnou ôsmačka Miriam Il'ková. Karneval a ples sme ukončili pesničkou Záverečná. Po krásnom zakončení sme dostali poďakovanie a pochvalu za krásny ples aj od niektorých učiteľov. Hneď po skončení plesu sme začali upratovať.

Nakoniec sme sa rozišli s pocitom vynikajúceho zážitku za dobre odvedenú prácu.

Štefan Ančočík , 9.ročník

Naše úspechy v súťažiach za 1. polrok

- Mladší žiaci sa zúčastnili obvodového kola v malom futbale „Dôvera Školský pohár“,
- žiaci a žiačky 1. stupňa zabojovali v obvodovom kole minifutbalu „McDonald’s Cup-e“,
- zapojili sme sa do satelitného turnaja žiakov v malom futbale,
- na 2. ročníku **spevackej súťaži Dominikova pieseň** získala M. Il'ková /3. ročník/ v II. kategórii 2. miesto a K. Macková /2. ročník/ v I. kategórii získala diplom za účasť,
- uskutočnilo sa **školské kolo súťaže Šaliansky Matko**.
I. kategória: 1. miesto – M. Il'ková /3. ročník/, 2. miesto – A. Bieleková /2. ročník/,
II. kategória: 1. miesto – J. Kocanová /5. ročník/, 2. miesto – V. Macková /4. ročník/, 3. miesto – D. Timková /4. ročník/,
III. kategória: 1. miesto – K. Eliáš /6. ročník/, 2. miesto – N. Gasperová /7. ročník/,
- v **okresnom kole súťaže Šaliansky Matko** získali M. Il'ková /3. ročník/ - 2. miesto v I. kategórii, J. Kocanová /5. ročník/ – diplom za účasť v II. kategórii a K. ELIÁŠ /6. ročník/ – 2. miesto v III. kategórii,
- žiaci 2. – 4. ročníka sa zapojili do **celoslovenskej čitateľsko-výtvarnej súťaže Čitateľský oriešok**.
- na vedomostnej súťaži **Vesmír a Slniečna sústava** pre žiakov 4. roč. získali žiaci 9. miesto a 10. miesto,
- uskutočnilo sa **školské kolo Pytagoriády**.
P3: 1. miesto – P. Macko, 2. miesto – M. Guteková, 3. miesto – D. Doboš,
P4: 1. miesto – D. Timková, 2. a 3. miesto – M. Doležal a A. Šimaiová,
P5: 1. miesto - P. Ančočík, 2. miesto – Z. Bukatová, 3. miesto – J. Kocanová,
P6: 1. miesto – T. Rinik, 2. miesto – D. Kurišková, 3. miesto – M. Macková
P7: 1. miesto – P. Doboš, 2. a 3. miesto – M. Il'ková a A. Marjová,
P8: 1. miesto – M. Il'ková, 2. miesto – S. Rinik.
A. Gasperová /9. ročník/ sa zúčastnila **okresného kola Olympiády zo Slovenského jazyka a literatúry** a získala 7. miesto,
žiaci 4. – 9. ročníka sa zapojili do celoslovenskej súťaže z informatiky „ibobor“.

Úsmevné príbehy, zamyslenia...

Dieťa namaľovalo obraz a učiteľka sa ho pýtala: „Je to zaujímavé. A čo ten obraz predstavuje?“

„Je to podobizeň Boha.“

„Ale nik nevie, ako Boh vyzerá.“

„Keď to dokončím, budú to vedieť všetci.“

Na lekárskej fakulte istej prestížnej univerzity dal profesor anatómie všetkým študentom záverečný test.

Jeden zo študentov si podrobne naštudoval detaily, preto rýchlo odpovedal na všetky otázky. Len na poslednú nepoznal odpoveď.

Posledná otázka znela: „Ako sa vola pani upratovačka krstným menom?“

Študent šiel odovzdať test s nezodpovedanou poslednou otázkou a opýtal sa profesora, či aj táto posledná otázka ovplyvní výslednú známku.

„Samozrejme!“ zvolal profesor. „Vo svojej kariére sa stretnete s mnohými ľuďmi. Všetci sú dôležití. Zaslúžia si vašu pozornosť, hoci len úsmev alebo jednoduchý pozdrav.“

Na túto lekciu študent nikdy nezabudol a dnes vie, že upratovačka sa volá Mariana.

Jeden chudák mal v živote len trápenie, ale neprestával sa modliť. „Pane, prosím ťa, daj, aby som aspoň vyhral v lotérii.“

Darilo sa mu čím ďalej tým horšie, ale ďalej sa modlil: „Pane, pomôž mi, nech vyhrajem v lotérii.“

Jeho modlitba každodenne stúpala do nebies: „Pane, pomôž mi...daj, nech vyhrajem v lotérii.“

Až raz v noci ho prebudil Boží hlas: „Tak mi tiež pomôž a kúp si aspoň los.“

Jazyková úprava: Mgr. Juraj Ostrožovič

Grafická úprava, tlač: Ing. Slávka Bukatová

Časopis Rodinkáčik: ZŠ Svätej Rodiny, Kollárova 17, 078 01 Sečovce